

Nordkraft, Kunsthall NORD, Aalborg

Af Henrik Broch-Lips, sept. 2015.

Anita Jørgensens særlige formsprog har aldrig kunnet aflæses bogstaveligt som gengivelser af genkendelige genstande, men hendes sokkelløse og tilsyneladende selvbevidste skulpturer er altid på niveau med gulv og beskuer.

Til sine ofte stærkt forførende værker anvender Anita Jørgensen bearbejdede materialer som glas, stål, kobber jern, bly og neon og netop den industrielle materialetilgang matcher Kunsthall NORDs rå arkitektur. Samtidig korresponderer hendes vedvarende undersøgelse af de rum og bevægelser som opstår mellem materialerne yderligere med de nye, dynamiske rum som man uvilkårligt vil opleve mellem skulpturerne og kunsthallens postindustrielle æstetik.

Anita Jørgensens skulpturer er generelt kendetegnet ved kontraster. Det gælder også hendes nye værker, hvor man både oplever en subtil modsætning mellem det tunge og det lette, det bløde og det hårde samt åbne og lukkede former. Men man finder også kontrasten i det transparente og det uigennemsigtige, der er nært beslægtet med mellemrummet og Walter Benjamins passagebegreb, der populært udtryk beskriver sprækker, mellemrum og overgange, som netop der, hvor kunsten i særlig grad findes.

De største af Anita Jørgensens værker skal opleves dynamisk med kroppen, men man kan også hvile ved dem, og nyde en mental pause som var det et reflektionsrum til eftertanke og fordybelse.

Umiddelbart kan skulpturerne opfattes med megen tyngde, men kigger man efter, er der oftest et følsomt skødesløst og selvfølgeligt touch, der nærmest opløser skulpturerens massivitet og strength, hvilket underbygges af materialesammenstød som jernog glas samt lysets modulerende evne.

Anita Jørgensen bøjer, folder og sætter helt almindelige materialer sammen i usædvanlige konstruktioner, så man genkender materialet, men man bliver overrasket over, at det pludselig bruges på en anden måde. hun arbejder bevidst på at gøre sit udtryk så enkelt som muligt, men konstruerer det samtidigt på en måde, så det rummer flere betydninger. På den måde benytter hun sig af et abstrakt formsprog, der giver plads til et andet rum og en anden oplevelse end et figurativt billede.

Titler som -Fald- , -Transport-, - Bagage- og -Arkiv for skrøbelighed No. 2- leder måske ind i værket, men uden at præsentere nogen klokkeklar tolking. Man bliver blot præsenteret for en retning, som man kan digte videre på.

- Henrik Broch-Lips